

Protokół posiedzenia komisji
w postępowaniu habilitacyjnym dr Moniki Katarzyny Waluś,
które odbyło się w dniu 19 czerwca 2020 roku
w formie zdalnej (komunikator Microsoft Teams)

Dnia 19 czerwca 2020 roku o godzinie 11:00 w formie zdalnej przy użyciu komunikatora Microsoft Teams (ze względu na ogłoszony w Polsce stan epidemii) odbyło się posiedzenie komisji habilitacyjnej, powołanej przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów w dniu 5 lutego 2020 roku (pismo Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów nr BCK – I – L– 11225/19) w składzie:

1. przewodniczący komisji – ks. prof. dr hab. Janusz Kręcidło – Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie,
2. sekretarz komisji – dr hab. Jolanta Kurosz – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
3. recenzent – ks. prof. dr hab. Janusz Królikowski – Uniwersytet Papieski Jana Pawła II w Krakowie
4. recenzent – o. dr hab. Paweł Warchoń – Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie,
5. recenzent – ks. dr hab. Adam Wojtczak – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
6. członek komisji – dr hab. Katarzyna Parzych-Blakiewicz – Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie,
7. członek komisji – ks. dr hab. Tomasz Nawracała – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu

W posiedzeniu wzięli udział wszyscy członkowie komisji.

1. Posiedzenie rozpoczął przewodniczący, który przypomniał w skrócie zasady postępowania habilitacyjnego i wyznaczył porządek obrad.

2. Następnie recenzenci przedstawili recenzje w formie zwięzłych wypowiedzi. Dotyczyły one głównego osiągnięcia naukowego Habilitantki (*Polska droga maryjna. Tradycja mariologiczna i maryjna XIX w. na ziemiach polskich*. Poznań 2019. Uniwersytet im. Adama Mickiewicza. Wydział Teologiczny. Studia i Materiały. Vol. 199, ss. 374) oraz jej istotnej aktywności naukowo-dydaktycznej. Recenzje zostały wcześniej przesłane w formie elektronicznej i papierowej, a przed spotkaniem komisji udostępnione wszystkim jej członkom.

Wszyscy recenzenci uznali główne osiągnięcie naukowe za cenny wkład w rozwój badań teologicznych w Polsce oraz docenili dorobek naukowo-dydaktyczny Habilitantki.

Ks. prof. dr hab. Janusz Królikowski:

W naszym spojrzeniu na XIX wiek jest nam na ogół bliski sąd wyrażony o nim przez Stanisława Brzozowskiego, według którego nie miało w nim miejsce nic szczególnego,

niczego w nim nie dokonano i nie ma w nim właściwie czego szukać. Nawet jeśli teologom sąd Brzozowskiego nie jest pewnie szerzej znany, to i tak nasze spojrzenie na ten wiek w relacji do teologii jest bardzo zbliżone. Przy bliższym poznaniu – jak zwykle – zyskuje on na znaczeniu. Nie sposób w tym miejscu o tym mówić, ale dobrze się stało, że mamy do dyspozycji rozprawę, która stara się rehabilitować wiek XIX z punktu widzenia mariologii i jej dziejów w Polsce. Jak do tej pory mieliśmy wprawdzie obszerną, ale właściwie jedną pracę na ten temat i trochę opracowań przyczynkarskich. Na tym tle należy widzieć przedłożoną przez Panią dr Monikę Waluś monografię *Polska droga maryjna...* (Poznań 2019), co już w punkcie wyjścia pozwala widzieć jej nowatorski charakter.

Rozprawa spełnia kryteria monografii naukowej. Ma ona charakter przeglądowy oraz zmierza do wyprowadzenia uogólniających wniosków. Wprawdzie można zauważyć w niej zagadnienia, które mogą być dyskusyjne, ale w swojej całości monografię można uznać za znaczący wkład do dziejów mariologii w Polsce, uwzględniający zarówno aspekt historyczny, jak i systematyczny zagadnienia. Praca na ogół nie budzi zastrzeżeń metodologicznych, chociaż można by niektóre zagadnienia lepiej uzasadnić.

Przede wszystkim stawia pytania o dobór przedstawicieli mariologii w XIX wieku. Oczywiście, każdy dobór w takim przypadku może być dyskusyjny i zawsze będzie miał charakter uznaniowy. Wprawdzie autorka zaznacza, że chodziło o pokazanie przedstawicieli trzech zaborów, chociaż – moim zdaniem – nie jest to do końca konsekwentne, gdyż dominują przedstawiciele zaboru rosyjskiego. W dużo mniejszym stopniu uwzględnieni zostali przedstawiciele zaboru austriackiego, gdzie miało miejsce wiele inicjatyw zmierzających do odnowy pobożności maryjnej. Zabór pruski jest potraktowany niemal jako dodatek do zagadnienia. Zbyt mało poświęcono uwagi wpływowi emigracji polskiej, zwłaszcza powstającym wówczas „polskim” zakonom, które odznaczały się wyjątkowym rysem maryjnym.

Drugie zagadnienie dotyczy szerszego kontekstu, na którym sytuuje się ówczesna mariologia, który łączy w sobie pozostałości krytycznego dla pobożności maryjnej oświecenia, ale zarazem dokonującą się odnowę w duchu romantycznym, która jest bardzo wyraźnie widoczna. Dochodzą do tego działania eklezjalne, na pierwszym miejscu dowartościowanie dogmatu niepokalanego poczęcia Maryi oraz jego inspirujące znaczenie duchowe i eklezjalne.

Przedstawione zastrzeżenia nie obniżają w jakimś szczególnym stopniu wartości monografii. Postawienie na szerokość ujęcia, a więc cały wiek XIX, a nawet początek wieku XX, sprawiło, że wiele zagadnień musiało niemal siłą rzeczy zostać pomniejszych, a nawet pominiętych. Pojawiają się w rozprawie stwierdzenia, które to uzasadniają, co na pewno zasługuje na zauważenie, a nawet może stać się sugestią do prowadzenia dalszych badań.

W każdym jednak razie można powiedzieć, że za sprawą monografii Pani dr Moniki Waluś możemy patrzeć na XIX wiek w mariologii polskiej jako wiek ważny i twórczy, który wydał bogate owoce refleksji teologicznej służące duchowości i życiu Kościoła.

Pozostały dorobek naukowy Pani dr Moniki Waluś, jest wystarczający pod względem ilościowym i jakościowym i uzupełnia przedłożoną monografię. Dotyczy on głównie zagadnień mariologicznych, duchowych, a także kulturowych, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii kobiecej we współczesnym Kościele i świecie. Opublikowane artykuły podejmują zagadnienia aktualne, wpisujące się wyraźnie we współczesne dyskusje

teologiczno-kulturowe. Odznaczają się dobrą znajomością współczesnej literatury teologicznej i mariologicznej. Na pewno zasługiwałyby na pogłębienie w ich kontekście szukanie szerszego odniesienia do innych dziedzin teologii, aby lepiej wydobywać to, co metodologia teologiczna nazywa „wiązią misteriów – nexus mysteriorum”. Autorka mogłaby także zwracać uwagę na inne dziedziny teologii w swoich pracach.

Spisany dorobek naukowy Pani dr Moniki Waluś uzupełnia znaczący udział w konferencjach naukowych, w których prezentuje ona wyniki swoich badań oraz uczestniczy w ich efektywnym kształtowaniu naukowym i praktycznym. Całość dorobku dr Moniki Waluś dopełnia rozległa działalność dydaktyczna i popularyzatorska. Jest ona obecnie niedoceniana w ramach oceny dorobku wielu współczesnych uczonych, ale na pewno zasługuje na zauważenie, ponieważ – jak można się łatwo przekonać – stanowi ona punkt wyjścia dla podejmowania wielu prac o charakterze analitycznym i badawczym. Tak też jest w tym przypadku.

Biorąc pod uwagę wartość przedstawionej monografii *Polska droga maryjna...* oraz całość osiągnięć naukowych Pani dr Moniki Waluś, stwierdzam, że dają one uzasadnione podstawy do ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych.

O. dr hab. Paweł Warchoń:

Badania Kandydatki odzwierciedlają jej wykształcenie specjalistyczne, zdobyte na studiach doktoranckich ekumenicznych na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim oraz studiach doktoranckich duchowości życia zakonnego na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego, ukierunkowane są odpowiednio ku tematyce dogmatycznej, zwłaszcza pneumatologicznej, mariologicznej, także ekumenicznej oraz niezbadanej dotąd polskiej duchowości zakonnej XIX-XX wieku oraz roli kobiety i jej znaczenia w Kościele ukazane w dwutomowej publikacji. Przedstawione trzy książki, w tym także ostatnia, stanowiąca rozprawę habilitacyjną, przedstawiają tematykę dotąd nie zbadaną i wymagały sformułowania tematu i podjęcia samodzielnych badań archiwalnych. Opublikowane artykuły naukowe oraz opracowanie jedenastu haseł o tematyce ekumenicznej *Encyklopedii Katolickiej* podejmowały tematy niezbadane lub słabo opracowane i są opatrzone solidnymi przypisami. Docenić należy działalność dydaktyczną prowadzoną w wielu ośrodkach akademickich w Polsce.

Rozprawę habilitacyjną cechuje oryginalność tematu i metodologiczna poprawność rozprawy. Wartość rozprawy podnosi jakość opracowania, jego walory historyczne i teologiczne. Dobór przedstawicieli polskiej drogi maryjnej XIX wieku został dobrze uzasadniony, choć listę można z pewnością poszerzyć. Habilitantka dotarła do pism tych postaci, przedstawiła kontekst ich życia i omówiła maryjne nauczanie na tle ich piśmiennictwa oraz wpływ oddziaływania. Przedłożone analizy prowadzą do wniosków, zebranych w zakończeniu pracy. Struktura pracy jest jasna i logiczna, bardzo bogaty materiał źródłowy oznacza kwerendę w archiwach i bibliotekach. Lekturę ułatwia rozbięcie kluczowych tematów na mniejsze zagadnienia według ściśle określonego planu. Każdy przedstawiciel piśmiennictwa maryjnego został przedstawiony na tle środowiska, wykształcenia, strefy wpływu i możliwości oddziaływania. Piśmiennictwo maryjne każdego z autorów zostało zaprezentowane na tle ich twórczości. Jasna struktura umożliwia poszukiwanie konkretnych tematów, pojęć, używanych tytułów maryjnych, a także w kontekście obrazu Trójcy Świętej. Nowością książki *Polska droga maryjna...* jest próba zestawienia postaci w odniesieniu do wspólnej perspektywy duchowości i historii Kościoła polskiego. Książka jest napisana jasnym językiem, Zapis bibliograficzny i przypisy zrobione są z dużą starannością.

Rozprawa dr Moniki Waluś stanowi ważne dzieło badawcze dla mariologii, ukazuje w nowym świetle przedsoborową naukę o Matce Bożej pod zaborami. To pierwsze tak szeroko zakrojone dzieło badawcze na ten temat. Wiele aspektów duchowości ukazanej w rozprawie, można zastosować w duszpasterstwie po 150 latach, np. prowadzenia nabożeństwa majowego jako indywidualnych rekolekcji, rozwoju kółek różańcowych, przygotowanie do Wniebowzięcia itd.

Dobór autorów piśmiennictwa XIX wieku może budzić pytania. Autorka stara się o reprezentatywność, ale pozostaje pytanie, czy wybór innych osób tego czasu nie umożliwiłby innych wniosków. Niniejsze pytanie nie neguje wartości pracy.

Oceniam pozytywnie dorobek naukowy, dydaktyczny i organizacyjny Habilitantki. Rozprawa habilitacyjna i pozostały dorobek naukowy świadczą, że habilitantka jest badaczem samodzielnym i twórczym, opanowała naukowy warsztat na płaszczyźnie formalnej i merytorycznej. Habilitantka jest teologiem dojrzałym i twórczym. Z przekonaniem oceniam pozytywnie rozprawę habilitacyjną i pozostały dorobek naukowy. Jako recenzent stwierdzam znaczny wkład Kandydatki w rozwój reprezentowanej dyscypliny naukowej. Uznaję za uzasadnione ubieganie się Habilitantki o nadanie stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych. Ocena ostateczna: pozytywna.

Ks. dr hab. Adam Wojtczak:

Habilitantka otrzymała solidne wykształcenie teologiczne na uczelniach polskich i zagranicznych. Dzięki temu jej działalność naukowa i dydaktyczna sprawia wrażenie kompetentnej i dojrzałej. Rozprawa habilitacyjna przedstawia w sposób pogłębiony i integralny dziedzictwo maryjne wybranych przedstawicieli reprezentatywnych dla polskiej maryjności XIX stulecia. Przekonuje swą argumentacją i czytelną prezentacją różnych jej przejawów. Autorka wskazuje wnikliwie na różnice między tendencją moralistyczno-oświeceniową XVIII wieku a stuleciem maryjnym, rozpoczynającym się w latach trzydziestych XIX wieku za sprawą licznych objawień maryjnych. Z tego względu praca jest ciekawa, wartościowa, nowatorska i twórcza.

Również od strony formalnej rozprawa habilitacyjna posiada liczne walory: jest głęboko źródłowa, o czym świadczą przypisy pełne dosłownych przytoczeń oraz wypowiedzeń natury historycznej i mariologicznej. Habilitantka konsekwentnie realizuje wytyczone sobie ambitne zadania, co potwierdza jej intelektualną dyscyplinę i metodologiczną systematyczność. Tematyczna rozpiętość rozdziałów świadczy o jej głębokiej wiedzy historycznej. Porusza się ona swobodnie pośród gąszczy przeróżnych wątków. Posługuje się językiem komunikatywnym i wyważonym interpretacyjnie. Nie brakuje jej ustosunkowania się do przedłożonych wyników pracy, czyli uwag oceniających, co świadczy o jej naukowej samodzielności.

Dwie kwestie wątpliwe, ukazane przeze mnie, nie obniżają wartości pracy. Wynikają one z osobistej wrażliwości Autorki, czyli są dyskusyjne. Pierwsza sugeruje doprecyzowanie podtytułu rozprawy: by słowo *przedstawiciele* zastąpić słowem *promotorzy*. Druga jest z nią powiązana. Autorka ulega, przynajmniej chwilami, urokom drogi maryjnej, jaką oni kroczyli i popularyzowali, i dlatego dość nieśmiało wskazuje na ich słabości i niedociągnięcia.

Pozostały dorobek naukowy Pani dr Moniki Waluś jest pokaźny. Koresponduje treściowo w znacznej mierze z rozprawą habilitacyjną. Obejmuje książkę, 25 artykułów w

monografiach wieloautorskich i czasopismach, hasła w *Encyklopedii katolickiej*, oraz materiały duszpasterskie i wywiady. Dwutomowe opracowanie *Inspiratorki – liderki – założycielki* jest owocem grantu Narodowego Centrum Nauki w Krakowie. Wszystkie teksty tchną kobiecą pasją i polotem. Ich lektura przekonuje, że Autorka podejmuje kwestie trudne i aktualne. W ich rozwiązywaniu pozostaje wierna nauce Kościoła, choć zgłasza pod jej adresem pytania.

Pani Doktor jest świecką teolożką, która nie posiada stałego miejsca pracy na mocy zatrudnienia na etat. W tym kontekście jej działalność dydaktyczna jest imponująca. Podejmuje ona wykłady i ćwiczenia na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie, w Wyższych Seminariach Duchownych, a także centrach duchowości zakonnej. Prowadzi wykłady otwarte, audycje radiowe i telewizyjne; udziela się duszpastersko w internecie i kilku parafiach.

W sumie jej dorobek naukowy i dydaktyczny zasługuje na uznanie. Praca habilitacyjna jest twórczym przyczynkiem do badań na polską tradycją maryjną. Również inne publikacje potwierdzają, że opanowała warsztat naukowy i konsekwentnie z niego korzysta. Wnioskuje zatem o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych.

3. Następnie pozostali członkowie komisji przedstawili oceny osiągnięcia naukowego i istotnej aktywności naukowej dr Moniki Katarzyny Waluś.

Pani dr hab. Katarzyna Parzych–Blakiewicz wysoko oceniła walory głównego osiągnięcia naukowego oraz pozostałego dorobku naukowego Habilitantki, który w początkowym okresie rozwoju naukowego koncentrował się wokół zagadnień ekumenicznych, zaś później w kierunku kwestii doświadczenia wiary religijnej w aspekcie dotyczącym kultu maryjnego i aspektu mariologicznego teologii w polskim obszarze językowy. W pracy naukowej Habilitantka łączy aspekt dogmatyczny z aspektami życia wewnętrznego. Teologia, którą reprezentuje rozwija soborowy nurt teologii historiozbowczej, będący studium nad tym co się „dzieje”. W pracy naukowej dr Monika Waluś przyjmując perspektywę teologiczną dziedziczną przez Tradycję, spojrziała na reprezentatywnych członków Kościoła – Najświętszą Maryję Pannę oraz innych Świętych wyróżniających się działalnością na rzecz rozwoju eklezjalnej wspólnoty – jako na posłanych przez Boga do Kościoła, czyli „odgórnie”. Wartością dodaną do stanu badań w naukach teologicznych, zawartą w osiągnięciu Habilitantki jest otwarcie i umocnienie perspektywy badawczej nad „miejscem teologicznym”, które znajduje się w świecie, a dotyczy korelacji teorii obejmującej spuściznę teologiczną z praktyką wiary. Na uwagę zasługuje także obszar źródłowy, którym zajęła się Habilitantka, obejmujący teologię polską. Swoją pracą badawczą dr Monika Waluś dokonała syntezy osiągnięć polskiej teologii, umożliwiając tym samym ukazanie jej w chlubnym miejscu na tle teologii światowej. Wysoko została także oceniona aktywność Habilitantki w środowisku naukowym oraz jej udział w popularyzacji nauki. Pani dr hab. Katarzyna Parzych–Blakiewicz wnioskuje o nadanie dr Monice Waluś stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych.

Ks. dr hab. Tomasz Nawracała pozytywnie ocenił monografię, która stanowi ważny wkład w odkrywanie wciąż niezbadanej do końca polskiej teologii XIX wieku. Z uwagi na charakter pracy stanowi ona przyczynek do dalszych merytorycznych badań nad maryjnością i mariologią tego okresu. Przedstawiony dorobek naukowy jest bogaty i koncentruje się, oprócz mariologii i historii teologii w Polsce, na zagadnieniach z ekumenizmu i pneumatologii. Podejmowane wątki są nowatorskie, przynajmniej w polskiej literaturze

teologicznej. Słabością przedstawionego dorobku jest brak publikacji w czasopismach zachodnich jak również brak publikacji w językach obcych. Pozytywnie została także oceniona działalność dydaktyczna podejmowana w wielu ośrodkach w Polsce oraz w Dreźnie. Zakres prowadzonych zajęć i ćwiczeń obejmuje wiele traktatów teologicznych, co świadczy o dobrze ugruntowanej i szerokiej wiedzy teologicznej. Uwzględniając dorobek naukowy ks. dr hab. Tomasz Nawracała wnioskuje o nadanie Pani dr Monice Waluś stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych.

Dr hab. Jolanta Kurosz stwierdziła, że po zapoznaniu się z autoreferatem oraz recenzjami, dr Monika Waluś spełnia wszystkie prawne wymogi, niezbędne do uzyskania stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych i wnioskuje o jego nadanie.

Przewodniczący komisji ks. prof. dr hab. Janusz Kręcidło zwrócił uwagę, że główne osiągnięcie naukowe przedstawione przez Kandydatkę jest dojrzałą merytorycznie i metodologicznie pracą naukową, w której znajduje odzwierciedlenie duża erudycja Kandydatki. Jest to samodzielne i znaczące osiągnięcie naukowe wpisujące się w nurt studium dziejów polskiej mariologii i rozwoju maryjnej pobożności. Pozytywnie ocenił całość działalności badawczej. Przedstawione do oceny artykuły reprezentują nurt teologii systematycznej, koncentrują się na problematyce ekumenicznej, mariologicznej, antropologicznej i historycznej. Pani dr Monika Waluś jest także znaną i cenioną popularyzatorką wiedzy teologicznej i duchowości chrześcijańskiej. Biorąc pod uwagę powyższe argumenty ks. prof. dr hab. Janusz Kręcidło stwierdził, że dr Monika Waluś jest samodzielną badaczką i spełnia wszystkie prawne wymagania stawiane osobom ubiegającym się o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych.

4. Po przedstawieniu wszystkich ocen rozpoczęła się dyskusja nad ostatecznym wnioskiem. Głos zabrał ks. prof. dr hab. Janusz Kręcidło, Pani dr hab. Katarzyna Parzych–Blakiewicz, ks. prof. dr hab. Janusz Królikowski, ks. dr hab. Adam Wojtczak, o. dr hab. Paweł Warchoł. Kwestie poruszane w dyskusji dotyczyły zagadnień wcześniej wskazanych przez recenzentów i pozostałych członków komisji. Wszyscy członkowie komisji zgodnie podkreślali znaczenie dorobku naukowego dr Moniki Waluś oraz jej istotny wkład w rozwój teologii. Całość dyskusji podsumował przewodniczący komisji.

Po zakończeniu dyskusji odbyło się głosowanie nad wnioskiem końcowym skierowanym do Rady Dyscypliny nauki teologiczne Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu o nadanie dr Monice Katarzynie Waluś stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych.

Wynik głosowania:

„Za” – 7 głosów; „Wstrzymujący się” – 0 głosów; „Przeciw” – 0 głosów.

5. Na podstawie wyniku głosowania, komisja podjęła uchwałę zawierającą opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych dr Monice Katarzynie Waluś.

Przewodniczący stwierdził jednomyślne przyjęcie uchwały w brzmieniu:

**Uchwała komisji habilitacyjnej z dnia 19 czerwca 2020 roku
zawierająca opinię w sprawie nadania dr Monice Katarzynie Waluś
stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych**

Na podstawie art. 18a. ust. 8 ustawy z dnia 14 marca 2003 roku o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie nauki (Dz. U. 2014 poz. 1852) Komisja Habilitacyjna uchwala, co następuje:

1. Komisja przyjmuje pozytywną opinię w sprawie nadania dr Monice Katarzynie Waluś stopnia doktora habilitowanego nauk teologicznych i zwraca się do Rady Dyscypliny nauki teologicznej Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu o nadanie tegoż stopnia.
2. Uchwała wchodzi w życie z chwilą podjęcia.

Uzasadnienie:

Komisja, biorąc pod uwagę przedstawione istotne osiągnięcia naukowe (*Polska droga maryjna. Tradycja mariologiczna i maryjna XIX w. na ziemiach polskich*. Poznań 2019. Uniwersytet im. Adama Mickiewicza. Wydział Teologiczny. Studia i Materiały. Vol. 199, ss. 374), a także pozostały dorobek naukowy w postaci dwutomowego opracowania leksykonu i antologii tekstów, 25 artykułów opublikowanych w monografiach oraz czasopismach naukowych oraz 11 haseł z zakresu ekumenizmu w *Encyklopedii katolickiej*. Osiągnięcia te stanowią znaczny wkład Habilitantki w rozwój teologii.

Wkład dr Moniki Waluś wyraża się szczególnie w:

a) monografii

- udziale w usystematyzowaniu XIX-wiecznej mariologii i maryjności na ziemiach polskich, uwzględniając wybranych przedstawicieli, działających na terenie trzech zaborów,
- przebadaniu w archiwach zakonnych i diecezjalnych, bibliotekach dużej ilości tekstów dotąd niezanalizowanych przez badaczy polskiej tradycji maryjnej okresu zaborów; analizie źródeł od strony dogmatycznej, ukazaniu po raz pierwszy w sposób pogłębiony i całościowy dziedzictwa maryjnego wybranych przedstawicieli reprezentatywnych dla polskiej maryjności XIX stulecia,
- dokonaniu syntezy osiągnięć polskiej teologii, umożliwiającej ukazanie jej miejsca na tle teologii światowej,
- udziale w odkrywaniu wciąż niezbadanej do końca polskiej teologii XIX wieku,

b) pozostałym dorobku naukowym

- wypracowaniu własnych ujęć problemów badawczych, zwłaszcza dotyczących miejsca kobiety w teologii i w Kościele, w których widać odzwierciedlenie się współczesnych zagadnień i pytań mariologicznych, z równoczesnym akcentowaniem kwestii kontrowersyjnych w prowadzonych badaniach,
- nowatorskim opracowaniu o miejscu kobiety w życiu społeczno-kościelnym, wpisującym się w aktualne badania nad wybitnymi przedstawicielami dziejów Kościoła w Polsce,

- podejmowaniu w badaniach naukowych aktualnych zagadnień, które wpisują się wyraźnie we współczesne dyskusje teologiczno-kulturowe; łączeniu aspektów historycznych i systematycznych w pracy badawczej poświęconej problematyce mariologicznej, antropologicznej i ekumenicznej,
- otwarciu i umocnieniu perspektywy badawczej nad „miejscem teologicznym”, które znajduje się w świecie, a dotyczy korelacji teorii obejmującej spuściznę teologiczną z praktyką wiary,
- badaniach archiwalnych bazy źródłowej dotyczącej polskiej duchowości zakonnej XIX - XX wieku,
- wykorzystaniu doświadczeń z działalności dydaktycznej i popularyzatorskiej, stanowiących punkt wyjścia w pracy badawczej o charakterze analitycznym,
- udziale w licznych kongresach, sympozjach i konferencjach naukowych organizowanych przez różne ośrodki naukowo-badawcze w Polsce i Europie (18 wygłoszonych referatów).

Komisja oceniła pozytywnie także dorobek dydaktyczno-organizacyjny Habilitantki. Wskazano:

- rozległą działalność dydaktyczną w wielu ośrodkach w Polsce oraz w Technische Universität w Dreźnie (Niemcy),
- wkład w aktywizowanie środowiska teologicznego, a także osobisty wkład w rozwój badań naukowych,
- działalność popularyzatorską wiedzy teologicznej i duchowości chrześcijańskiej (audycje radiowo-telewizyjne, wykłady otwarte, materiały duszpasterskie, współpraca z parafiami).

W ocenie dorobku dr Moniki Waluś wskazano także słabsze strony, w szczególności zwrócono uwagę na:

- w monografii zastrzeżenie budzi dobór przedstawicieli mariologii w XIX wieku,
- brak publikacji w czasopismach zachodnich jak również brak publikacji w językach obcych (tylko jeden, dziewięciostronicowy artykuł w publikacji wieloautorskiej),
- mała dywersyfikacja wydawnictw naukowych publikujących teksty Habilitantki.

Wymienione powyżej braki nie wpływają jednak istotnie na ostateczną pozytywną ocenę dorobku naukowego. Świadczy on o dojrzałości naukowej Habilitantki i właściwym przygotowaniu do samodzielnej pracy naukowej. Dorobek ten jest merytorycznie dojrzały i spełnia ustawowe kryteria stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk teologicznych.

Ze względu na zdalne posiedzenie komisji przyjęto następujący sposób dalszego działania. Sekretarz najpierw przeczytał wszystkim członkom komisji protokół i uchwałę. Zostały one zatwierdzone. Wydrukowany protokół wraz z uchwałą (w dwóch egzemplarzach) został przesłany obiegowo tradycją pocztą (przesyłka polecona) do wszystkich członków komisji w celu osobistego złożenia podpisu.

Przewodniczący komisji zobowiązał sekretarza do przekazania uchwały wraz z uzasadnieniem, recenzji, opinii i protokołu z posiedzenia komisji wraz z wynikami głosowania Księdzu Dziekanowi Wydziału Teologicznego Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu w celu podjęcia przez Radę Dyscypliny nauki teologiczne tejsze

uczelni, uchwały, o której mowa w art. 18a. ust. 11 Ustawy, podejmowanej w trybie art. 20 ust. 1 i 2 Ustawy.

Podpisy członków komisji habilitacyjnej:

przewodniczący komisji – ks. prof. dr hab. Janusz Kręcidło

sekretarz komisji – dr hab. Jolanta Kurosz

recenzent – ks. prof. dr hab. Janusz Królikowski

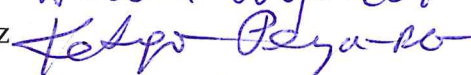
recenzent – o. dr hab. Paweł Warchoń

recenzent – ks. dr hab. Adam Wojtczak

członek komisji – dr hab. Katarzyna Parzych-Blakiewicz

członek komisji – ks. dr hab. Tomasz Nawracała

